

ПОКЛОЊЕЊЕ МУДРАЦА

Филозофија дефинише религију као везу између ограниченог човјека и неограниченог бога. Док је религија ограничила човјека на молитву и ритуал, филозофија покушава да формира човјека као самостално критичко биће.

Филозофија и религија су се развиле из мита. Доба прије нове ере у Библији, означено као Стари завет, може се назвати временом мита. То је вријеме кад је постојао веома мали број људи који су вјеровали у Бога. Рођењем Исуса Христа настаје Нови завет. Њему као Божијем сину долазе на поклоњење три мудраца из Азије, Африке и Европе. Они представљају цијели свијет који се поклања једином Богу. Овдје видимо да је у ствари филозофија и уопште свако људско дјеловање подређено вјери. Јер човјек био он

научник, филозоф, обични радник или сељак зависи од вјере. Доста људи, велики умови, али и атеисти, завршавају самоубиством. Јер човјек без вјере у „неограничено биће“ се изгуби у песимизму који ствара „ограничено биће“. Ако је човјек створен као биће које вјера ограничава онда не би требало да руши границе јер није у стању да поднесе оно што се налази иза њих. Та граница дата је на икони „Поклоњење мудраца“ као златна боја неба (византијски стил).

Међутим, постоји једна друга страна човјека – неограниченост, коју вјера не спутава него тежи да развије. То је свако добро дјело које човјек учини. То је тежња ка срећи и ослобађању од материјалног, ограниченог бића. Кад би човјек успоставио равнотежу између материјалног и духовног положио би испит за вјечност.

КОНТРАСТ

Ја живим под крилом лептира,
ти си син олуја.

Пијем мјесечево млијеко,
храним се прахом неба.

Хтио си црне дубине,
имаш их и одлази!

Ја не могу дисати
на твоје рамену,
било би ми сувише хладно.

У твојој црној комори
не лете лептири,
не дише небо,
ја тамо не могу.

Нећу ти дотаћи усне
јер на њима је сјеме зла.

Ања Рајковић П₁

Нина Вулета IV₄

ТАМНИ ВИЛАЈЕТ

Тамни предјели умиру
тајну мутне ријеке одају
камења мраморног,
које се купа у властитом сјају.

Планински обронци парају небом,
у лету сокола живи пуста срећа,
тамни вилајет осликава тугу
у пламену жутом воштаних свијећа.

Јелена Јанковић I₁₀

Софија Волаш П₁